

CRÍTICA

Dues col·lectives gironines diverses i interessants

ESTIC A BERLIN - 1982

Obra de Corominas, un dels artistes representats a la mostra de la Penyora

Cuixart, representat a la mostra MIFAS i autor de l'original del cartell

Exposició col·lectiva d'artistes de els comarques gironines. Organitzada per MIFAS, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya, Diputació de Girona i Ajuntament de Girona. Amb el suport de la Caixa. Girona, Casa de Cultura, del 23 de febrer al 12 de març de 1985.

Les exposicions col·lectives no sempre responen a les expectatives desitjades de coherència o mínims de qualitat. Per contra, la tria eclèctica —i en aquest cas, cosa pressuposada donada la finalitat benèfica—, ens pot permetre —i pot permetre al públic— trobar coses per als diversos gustos o, si voleu, poder veure un bon panorama de tot el que s'està fent ara en art.

Una mostra amb tot i per a tothom

L'exposició de MIFAS, en aquest sentit, és prou representativa i, fins i tot, contenia una selecció d'algun dels artistes més interessants que treballen a la regió de Girona o bé que s'hi senten vinculats.

S'hi han aplegat les següents tècniques: pintura —àmpliament

majoritària—, escultura, ceràmica, fotografia i tapisseria.

En pintura, hom va de l'obra de pintors altament reconeguts, com Cuixart o Tharrats, fins a valors emergents com Pep Camps, Roser Oliveras, M. A. Feliu o Montserrat Vallès. Passant, naturalment, per pintors d'àmplia i coneguda trajectòria, com Quim Corominas, Lleixà o Pujol Boira. Sense deixar de tenir en compte diversos representants de l'escola olotina i afins, des d'un Griera o un Gussinyé fins a un Saú o un Clapera Mayà.

En escultura, semblantment, hi són representats pràcticament els escultors en actiu. També la fotografia compta amb prou representativitat però, segurament força menys, la ceràmica i la tapisseria.

Diversos estils i diverses tècniques, doncs, així com amplitud geogràfica i un bon nivell general de qualitat han fet d'aquesta mostra i circumstancial una bona ocasió de veure aplegat un estoc prou representatiu del que ara mateix es fa en art.

La Penyora, espai per a una festa

Exposició col·lectiva de petit format: Carles Amill, Emil

Auguet, Àngels Artigas, Emili Auguet, Carme Bosch, Barraça, Quim Bosch, Xicu Cabanyes, Quim Corominas, Quico Estivill, Vicente Huedo, Anna Manel·la, Mari Oliveras, Roser Oliveras, Roca D. Costa, Jordi Sánchez, Mercè Sebastià, Lluís Vilà i Carles Vivó. Girona, sala d'art i restaurant La Penyora. Març 1985.

La sala d'art i restaurant La Penyora, donant fe d'anys de treball continuat en els dos aspectes, ha volgut celebrar-ho tot organitzant aquesta mostra i emmarcant la presentació dins l'espai d'una reeixida i esplèndida festa. De la representació extraiem el següent text, que ens aclareix una mica de què va la cosa: «Hi ha qui, profeta del gris, voldria que això que solem anomenar cultura, o art, fos sempre una cosa escrita en majúscules, avorrida i enclaustrada.

Els fa por el que el joc de la cultura pot suposar de transgressió de normes i tabús, i quan pronuncien la paraula «art» engolen la veu en to de religiosa i solemne suficiència professional. El seu rellotge, sempre endarrerit, s'adiu més amb les rànquies teranyines de l'ahir que no pas amb els batecs i mogudes d'avui.

La festa de l'art

Per sort, hi ha coses diferents. Per exemple, La Penyora, on del 79 ençà, se'ns ofereix una petita festa on s'ajunta el plaer culinari i el plaer visual. En Lluís i la Consol han contribuït, des d'aquest reducte gastronòmic-artístic, a fer que els dies i les nits de Girona siguin menys grisos i negres, menys petits i delicats, més múltiples oberts. Obert a una gent que s'esforça a trencar la llosa pesant i levítica dels grups i clans de poder i foscor que mantenen la festa segregada.

La Penyora, celebrant, simplement que està viva i vol continuar-ho estant, és avui l'espai per a una festa on es reuneixen els amics i 18 dels ben diversos plàstics que hi han exposats, de la pintura a la fotografia, del gravat a l'escultura».

I altres tècniques, podríem afegir, com és el cas de la ceràmica de recerca (Àngels Artigas). Una mostra, doncs, també circumstancial, però que és ben útil per veure un determinat enfocament, lúdic i desinhibit, de l'art, incloent artistes de diverses procedències.

Jaume Fàbrega

Xerrada d'Emília Xargay a la Cellera

LA CELLERA.— Segons informem l'escola d'art la Cellera, el dia 6 de març va tenir lloc a l'esmentada escola una xerrada sobre l'obra d'Emília Xargay. L'exposició del tema va ser realitzada per la mateixa autora, que va analitzar i va comentar, per mitjà d'un muntatge audiovisual, l'evolució de la seva obra des de la primera època figurativa, «resultat de la disciplina de tot aprenentatge», fins a valorar les seves últimes etapes «plenes d'un desig intrínsec de descoberta de nous mitjans d'expressió plàstica.

Aquesta activitat s'emmarca dintre la programació de taules rodones que porta a terme l'escola d'art de la Cellera, sobre la realitat de l'art en les nostres comarques i la seva incidència cultural en els moments actuals.

Interdisciplinària a Cassà.— A la sala d'exposicions de la Caixa de Pensions de Cassà de la Selva, s'exposa fins al proper dia 24 de març una interessant mostra interdisciplinària, que sota el títol «La maison hantée» (La casa encantada) posa en contacte el dibuix, la fotografia, la literatura i la

música. Els quatre creadors d'aquesta exposició són Martí Pey, dibuixant, Patrik Michel, músic, André Villers, fotògraf, i Michel Butor, escriptor, que apareixen, per aquest ordre, d'esquerra a dreta en la fotografia.

L'ex Girona, p de ta

GIRONA (De la nostra Redacció «per experiències de petit format» és ser inaugurada divendres passat a la Casa de Cultura de Girona per Tomàs de Lorenzana de Girona, conseller de Cultura de la Generalitat, el cap de serveis d'Arts Plàstiques del departament de Cultura de la Generalitat, sota la comissaria de Roser Casañé, i pretén, segons Daniel Giralt-Miracle «no tan sols mostrar un estat de la qüestió, sinó provocar una reflexió àmplia, de manera que l'art de la tapisseria, avui ja molt difós a casa nostra, assoleixi un major grau de rigor i un nivell de recerca més exigent i innovador». La mostra recorrerà tot Catalunya.

Indubtablement, a l'hora de cercar uns antecedents de la mostra, cal remuntar-se a la llarga tradició tapissera i tèxtil del nostre país, de la qual l'exponent màxim més antic és el famós «Tapis de la Creació» de Girona. Ja en l'època contemporània, el principal motor del tapis i de les noves experiències tèxtils el trobem a l'Escola Catalana de Tapis de Sant Cugat.

Aquesta exposició «Recerca tèxtil», segons els seus organitzadors

Rosa, taronja, violeta, 1985. Carles